

Spis treści

1. Wstęp	3
2. Rozproszone uczenie na urządzeniu końcowym	4
2.1. Implementacja	4
3. System weryfikacji użytkownika	6
3.1. Wstępne przetwarzanie obrazu	6
3.2. Weryfikacja użytkownika	6
3.2.1. Procedura weryfikacji	6
3.2.2. Ekstraktor cech	6
Bibliografia	7
Wykaz symboli i skrótów	8

1. Wstęp

Coraz częściej urządzenia internetu rzeczy stają się głównymi urządzeniami komputerowymi (cytat). Sensory, w które wyposażone są te urządzenia (takie jak aparat, mikrofon, GPU), w połączeniu z faktem, że urządzenia te są używane codziennie, gromadzą niebywałą ilość, zazwyczaj prywatnych, danych. Modele wyuczone na takich danych dadzą znakomitą poprawę użyteczności jednak ze względu na wrażliwy charakter danych wiąże się z ryzykiem i wysoką odpowiedzialnością ich przechowywania w scentralizowanej lokalizacji albo nawet całkowitym brakiem dostępu do tych danych.

Urządzenia IoT często gromadzą wrażliwe dane i dostęp do takich urządzeń przez niewłaściwe osoby grozi nieodwracalnymi stratami dla właściciela urządzenia. Nowe urządzenia wyposażone w odpowiednie sensory pozwalają na uwierzytelnienie dostępu nie tylko po hasło ale i przez weryfikację biometryczną. Zabezpieczenia biometryczne mogą się opierać również na rozpoznawaniu linii papilarnych, głosu, skanowaniu żył, czy też tęczówki lub siatkówki oka. W szczególności popularnym rozwiązaniem jest weryfikacja użytkownika przez biometrię twarzy (jakis cytat).

W tej pracy zostanie zbadana metoda uczenia opisana w (cite) w implementacji systemu rozpoznawania twarzy systemu na urządzenia IoT.

Główne kontrybucje tej pracy to 1) Implementacja i weryfikacja algorytmu Federated Averaging dla zadań klasyfikacji obrazów oraz weryfikacji twarzy

2. Rozproszone uczenie na urządzeniu końcowym

Federated Learning Problemy odpowiednie do zastosowania federated learningu mają następujące właściwości:

1) Trening na rzeczywistych danych gromadzonych na urządzeniach mobilnych dają znaczą przewagę nad treningiem na ogólnie dostępnych danych proxy dostępnych w centrach danych.

2) Te dane są prywatne albo są zbyt duże do przetrzywania ich w centrach danych

3) Dla zadań nadzorowanych, etykiety danych powstają samoistnie z interakcji użytkownika z urządzeniem.

Optymalizacja Algorytmy optymalizacji mogące być zastosowane do optymalizacji na urządzeniach IoT mają kilka cech wyróżniających je od znanych już algorytmów rozproszonej optymalizacji:

- **Non-IID** Dane trenujące na danym urządzeniu są zazwyczaj zależne od konkretnego użytkownika i dlatego lokalny zbiór danych zebrany na dowolnym urządzeniu nie będzie reprezentatywny w stosunku do dystrybucji całej populacji
- **Niezbalansowany** Podobnie, niektórzy użytkownicy będą o wiele częściej korzystali z aplikacji aparatu niż inni, co będzie prowadziło do różnic w wielkości zebranych lokalnych zbiorów danych trenujących.
- **Masywnie rozproszony** Spodziewa się, że liczba finalnych użytkowników biorąca udział w optymalizacji będzie większa niż średnia liczba przykładów trenujących przypadająca na jednego klienta.
- **Ograniczona komunikacja** Urządzenia IoT są pomimo założenia, że mają dostęp do internetu mogą być ograniczone wolnym albo kosztownym łączem sieciowym.

W tej pracy główna uwaga zostanie poświęcona na rozwiązanie doprowadzenie systemu do działania w środowisku danych Non-IID oraz ograniczonej komunikacji.

2.1. Implementacja

Algorytm 1 opisany został zaimplementowany w języku Python. Do implementacji modeli neuronowych i algorytmów uczących został wykorzystany framework PyTorch [1]. Poprawność implementacji została sprawdzona na zadaniu klasyfikacji obrazów wykorzystując prostą sieć konwolucyjną oraz popularny zbiór danych CIFAR10.

Sieć konwolucyjna Jako obiekt treningu omawianego algorytmu została użyta niewielka sieć neuronowa zawierająca dwie warstwy konwolucyjne z filtrami o szerokości 5x5 (pierwsza z 32 kanałami, druga z 64, po każdej dodatkowa warstwa 2x2 max pooling), po których następuje dwuwarstwowy perceptron i na końcu warstwa przesłania liniowego, co daje w sumie 10^6 miliona parametrów. Model został podsumowany w tabeli

Algorytm 1 FederatedAveraging. The K clients are indexed by k ; B is the local minibatch size, E is the number of local epochs, and η is the learning rate.

Server executes:

```

initialize  $w_0$ 
for each round  $t = 1, 2, \dots$  do
     $m \leftarrow \max(C \cdot K, 1)$ 
     $S_t \leftarrow$  (random set of  $m$  clients)
    for each client  $k \in S_t$  in parallel do
         $w_{t+1}^k \leftarrow \text{ClientUpdate}(k, w_t)$ 
     $w_{t+1} \leftarrow \sum_{k=1}^K \frac{n_k}{n} w_{t+1}^k$ 

```

ClientUpdate (k, w): // Run on client k

```

 $\mathcal{B} \leftarrow$  (split  $\mathcal{P}_k$  into batches of size  $B$ )
for each local epoch  $i$  from 1 to  $E$  do
    for batch  $b \in \mathcal{B}$  do
         $w \leftarrow w - \eta \nabla \ell(w; b)$ 
    return  $w$  to server

```

CIFAR10 CIFAR10 jest popularnym syntetycznym zbiorem danych. Zbiór danych składa się z 60 000 kolorowych obrazów podzielonych na 10 klas, z 6000 obrazami przypadającymi na jedną klasę. Zawarte są w nim obrazy o szerokości i wysokości 32 pikseli. Standardowo zbiór dzieli się na dwa zbalansowane klasowo podzbiory: testowy i treninowy zawierających odpowiednio 10000 i 50000 oetykietowanych przykładów. Na rysunku 1 znajduje się 10 losowo wybranych obrazów, dla każdej z 10 klas.

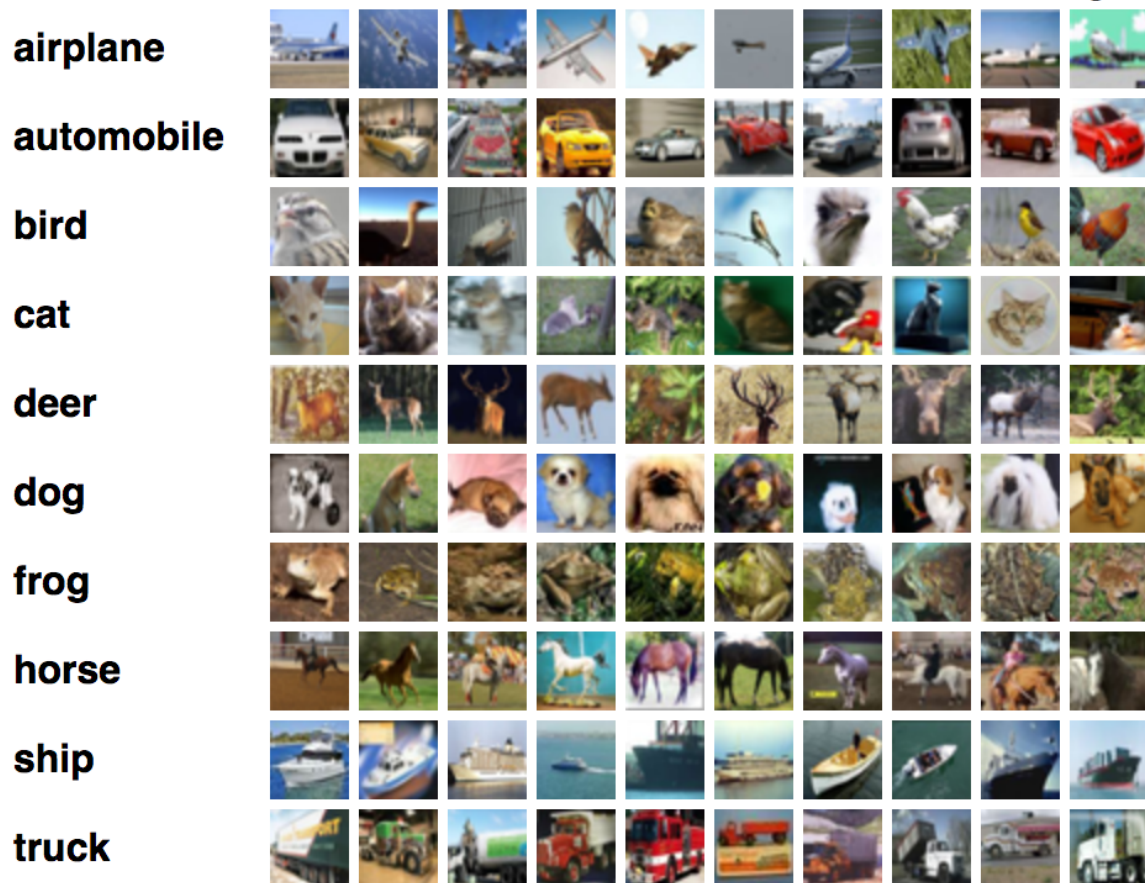
Protokół treningowy Do sprawdzenia poprawności implementacji została zaimplementowana procedura treningowa wzorowana na [2]. Zbiór treninowy został podzielony pomiędzy 100 użytkowników tak żeby każdy zawierał po 500 przykładów trenujących. Z powodu braku naturalnego podziału danych na tak dużą liczbę klientów rozważany jest tutaj nieco mniej wymagający przypadek, w którym dane każdego użytkownika są zbalansowane oraz IID.

Naszym celem była maksymalizacja dokładności z jaką model klasyfikował obrazy pochodzące ze zbioru testowego. Badanie jakości końcowego modelu globalnego odbywało się już nie w sposób rozproszony, a na serwerze stosując cały dostępny zbiór testowy.

Obrazy uległy standardowemu preprocessingowi, który się składał z losowego obcinania obrazów do wielkości 24x24 pikselu, losowego odbicia lustrzanemu oraz standardowej normalizacji.

Zaimplementowany algorytm został porównany do standardowego algorytmu SGD.

Ewaluacja

Rysunek 1. 10 przykładowych obrazów dla każdej z 10 klas zbioru CIFAR10

3. System weryfikacji użytkownika

Zadaniem systemu jest weryfikacja użytkownika, czy zostały przedstawione w następnej sekcji.

3.1. Wstępne przetwarzanie obrazu

3.2. Weryfikacja użytkownika

Weryfikacja twarzy jest zadaniem przyrównania twarzy kandydata to innej, i weryfikacja czy nastąpiło ich dopasowanie. Jest to mapowanie jeden-do-jednego: należy sprawdzić czy jest to ta sama osoba.

3.2.1. Procedura weryfikacji

3.2.2. Ekstraktor cech

Bibliografia

- [1] A. Paszke, S. Gross, S. Chintala, G. Chanan, E. Yang, Z. DeVito, Z. Lin, A. Desmaison, L. Antiga i A. Lerer, **Automatic Differentiation in PyTorch**, w *NeurIPS Autodiff Workshop*, 2017.
- [2] H. B. McMahan, E. Moore, D. Ramage, S. Hampson i B. A. y Arcas, *Communication-Efficient Learning of Deep Networks from Decentralized Data*, 2016. arXiv: 1602. 05629 [cs . LG] .

Wykaz symboli i skrótów

EiTI – Wydział Elektroniki i Technik Informatycznych

PW – Politechnika Warszawska